

Práce o Metropolitní kapitule pražské 1378 - 1390 se snaží být především prosopograficky zaměřeným dílem postihujícím všechny osoby duchovního stavu, jež dosáhly kanonikátu v Metropolitní kapitule a v inkriminovaných letech se v ní vyskytovaly, ať již pouze jednorázově, krátce nebo v delším období souvisle či pouze mimořádně a nepravidelně. Právě podrobná prosopografie celkem 65 osob jdoucí do nejmenších možných podrobností, jež dochované prameny umožňují, sestavená na základě všech dostupných editovaných pramenů z prostředí české středověké církve je základem druhého dílu studie. Samotná nashromážděná data by ovšem bez rozboru, popsání a příslušných závěrů nebo alespoň hypotéz, byla jen samoučelnou činností, které jsem se snažil vyvarovat právě rozbohem získaných informací v kapitolách III a IV.

Po stručném rozebrání dosavadního bádání, stěžejní literatury a paleograficko - diplomatického rozboru základního pramene, který rozhodně nelze opomenout, se stručně popisují i ostatní užité (editované) prameny zásadní důležitosti. V samotné stati věnuji pozornost nejprve teoretickým východiskům, normativním pramenům - statutům kostela pražského, dle kterých se řídilo přijímání nových kanovníků i další fungování kapituly. Zde se snažím především postihnout existující rozdíly mezi teorií předpisů a jejich uplatňováním v praxi. Poté se věnuji popsání postupu při přijímání nových kanovníků, a to jak z pohledu uchazeče (provizní listiny vydávané papežskou kurií), tak z pohledu kapituly (proces přijetí zachycený v základním prameni I).